

Sprawa C-746/23

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

5 grudnia 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Consiglio di Stato (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

29 listopada 2023 r.

Strona wnosząca odwołanie:

Cividale SpA

Flag Srl

Strona przeciwna w postępowaniu odwoławczym:

Ministero dello Sviluppo Economico (ministerstwo rozwoju gospodarczego, Włochy)

Direzione Generale per l'incentivazione delle attività imprenditoriali del Ministero dello Sviluppo Economico (dyrekcja generalna ds. promowania przedsiębiorczości ministerstwa rozwoju gospodarczego, Włochy)

Dipartimento per lo sviluppo e la coesione economica del Ministero dello Sviluppo Economico (departament rozwoju i spójności gospodarczej ministerstwa rozwoju gospodarczego, Włochy)

Direzione Generale per l'incentivazione delle attività imprenditoriali del Ministero dello Sviluppo Economico-Divisione X (dyrekcja generalna ds. promowania przedsiębiorczości ministerstwa rozwoju gospodarczego – dział X, Włochy)

Druga strona postępowania:

Fonderia di Torbole SpA

Przedmiot postępowania głównego

Odwołanie od wyroku nr 00118/2019 T.A.R. per il Veneto (regionalnego sądu administracyjnego dla Wenecji Euganejskiej, Włochy), który oddalił wniesioną przez spółkę Flag s.r.l. skargę o stwierdzenie nieważności decyzji nr 1303 z dnia 29 maja 2013 r., na mocy której Ministero dello Sviluppo Economico (ministerstwo rozwoju gospodarczego, Włochy) – wbrew temu, co zostało tymczasowo uznane we wcześniejszym piśmie – zezwoliło na wypłatę na rzecz tej spółki jedynie kwoty 200 000,00 EUR tytułem dopłaty za udział tej spółki w programie racjonalizacji sektora odlewniczego.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

W ramach odesłania prejudycjalnego wniesionego na podstawie art. 267 TFUE Consiglio di Stato (rada stanu, Włochy) wnosi o dokonanie wykładni pojęcia „pomocy państwa” w rozumieniu art. 107 i 108 TFUE oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 w celu prawidłowej kwalifikacji dopłaty przewidzianej w szczególności w art. 2 ust. 2 lit. a) i b) decreto ministeriale (dekretu ministerialnego) nr 73/2004.

Pytania prejudycjalne

[1] Czy środek taki jak uregulowany w przepisach krajowych, o którym mowa w pkt 20 [pierwotnej wersji niniejszego postanowienia odsyłającego], w szczególności środek przewidziany w art. 2 ust. 2 lit. a) decreto ministeriale (dekretu ministerialnego) nr 73/2004, można uznać za „pomoc” w rozumieniu i dla celów art. 107 i 108 TFUE oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r.?

[2] Czy środek taki jak uregulowany w przepisach krajowych, o którym mowa w pkt 20 [pierwotnej wersji niniejszego postanowienia odsyłającego], w szczególności środek przewidziany w art. 2 ust. 2 lit. b) decreto ministeriale (dekretu ministerialnego) nr 73/2004, można uznać za „pomoc” w rozumieniu i dla celów art. 107 i 108 TFUE oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r.?

Powołane przepisy prawa Unii

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności art. 107 i 108.

Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 (zwane dalej „rozporządzeniem nr 659/1999”): w szczególności art. 2, 3 i 8.

Komunikat Komisji w sprawie egzekwowania prawa dotyczącego pomocy państwa przez sądy krajowe (Dz.U. 2009, C 85, s. 1 i nast., zwany dalej „komunikatem z 2009 r.”).

Zawiadomienie C 262/1 Komisji Europejskiej w sprawie pojęcia pomocy państwa (zwane dalej „zawiadomieniem C 262/1”); w szczególności pkt 66–69 działu 4.

Powołane przepisy prawa krajowego

Legge (ustawa) nr 273 z dnia 12 grudnia 2002 r. (zwana dalej „ustawą nr 273/2002”); w szczególności art. 12 tej ustawy, wprowadzający program racjonalizacji sektora przemysłowego odlewni żeliwa i stali, który ma być realizowany zgodnie z zasadami i kryteriami określonymi w decreto del Ministro delle attività produttive (dekrecie ministra ds. działalności produkcyjnej) i służyć, zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa, osiągnięciu szeregu celów, w tym: „a) *promowaniu lepszej kwalifikacji produkcji, w tym poprzez reorganizację zdolności produkcyjnej i rozwój warunków sprzyjających jej koncentracji w najbardziej konkurencyjnych przedsiębiorstwach*”.

Decreto del Ministero delle Attività Produttive (dekret ministerstwa ds. działalności produkcyjnej) nr 73 z dnia 13 stycznia 2004 r. (zwany dalej „dekretem ministerialnym nr 73/2004”), w szczególności:

artykuł 2, zgodnie z którym: „1. *W celu reorganizacji sektora, ze względu na nadwyżkę zdolności produkcyjnej w systemie produkcji, promuje się programy mające na celu fizyczne zniszczenie urządzeń i maszyn składających się na cykl produkcyjny, a w konsekwencji zamknięcie zakładu produkcyjnego [...].*

2. *Wysokość dopłaty odnosi się do wyższej z dwóch wartości przewidzianych w komunikacie Komisji Europejskiej C(2002) 315 z dnia 7 marca 2002 r.: »marża udziału w kosztach stałych« - »wartość rezydualna urządzeń, które mają zostać zezłomowane« i wynosi:*

a) *100 % w przypadku zmniejszenia zdolności produkcyjnej w wyniku połączenia przedsiębiorstw lub umów między przedsiębiorstwami odlewniczymi, które przewidują między innymi odpowiednie rozwiązanie problemów związanych z zatrudnieniem. W szczególności odlewnia, która przejmuje zakończoną produkcję, musi wykazać, że osiągnęła średnio w trzech ostatnich zatwierdzonych sprawozdaniach finansowych dodatnie wartości wskaźnika rentowności sprzedaży. Zatwierdzenie musi być dokonane przez spółkę audytorską. Należy również wykazać za pomocą opinii biegłego z tego sektora zdolność do prowadzenia produkcji odlewni, która kończy działalność, przy użyciu własnych urządzeń;*

b) *60 % kwoty maksymalnej w przypadku jedynie zmniejszenia zdolności produkcyjnej.*

3. Wartości te określa się w następujący sposób:

a) zdyskontowana wartość marży udziału w wydajności urzędzeń w ostatnim trzyletnim okresie 2000–2002; w celu określenia marży udziału przedsiębiorstwa przemysłowego należy odnieść się wyłącznie do pozycji przychodów i kosztów poprzedzających wynik operacyjny, a zatem z wyłączeniem elementów zarówno o charakterze finansowym, jak i pozaoperacyjnym;

b) rezydualna wartość księgowa urzędzeń, które mają zostać zezłomowane, pomniejszona o amortyzację dokonaną na dzień 31 grudnia 2002 r.

4. Same wartości ustala się w drodze badania technicznego przeprowadzanego przez wyspecjalizowaną instytucję kredytową [...].

5. Przedsiębiorstwa wnioskujące o dopłatę są również zobowiązane:

a) do przekształcenia sprawozdania finansowego przez spółki audytorskie zgodnie ze schematem przedstawionym w załączniku D;

b) do uwzględnienia w programach zniszczenia urzędzeń odpowiedniego rozwiązania wynikających z tego problemów związanych z zatrudnieniem;

c) do zniszczenia urzędzeń objętych zachętą w ciągu roku od dnia opublikowania niniejszego rozporządzenia w dzienniku urzędowym Republiki Włoskiej;

d) do przedstawienia – w celu otrzymania dopłaty w wysokości 100 % – umowy zawartej z przedsiębiorstwem, które jest w stanie prowadzić zakończoną produkcję, w której to umowie wskazane są wymogi określone w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu.

6. Zniszczenie urzędzeń produkcyjnych polega na wycięciu części urzędzeń wymienionych w załączniku C. Koszty tych operacji odlicza się od przychodu ze zbycia złomu.

7. Komisje powołane na mocy decreto del Direttore generale per il coordinamento degli incentivi alle imprese (dekretu dyrektora generalnego ds. koordynacji zachęt dla przedsiębiorstw) dokonują weryfikacji zniszczenia urzędzeń produkcyjnych. [...].

8. Przychody uzyskane ze sprzedaży złomu przez przedsiębiorstwa wnioskujące o dopłatę, pomniejszone o koszty poniesione w związku z operacjami cięcia płomieniowego i demontażu urzędzeń, zostaną wpłacone na dochody budżetowe państwa, jednak dopiero po otrzymaniu całej dopłaty należnej z tytułu zezłomowania urzędzeń. [...].”;

artykuł 7: „1. Przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zakresie odlewnictwa żeliwa i stali, które zamierzają skorzystać z dopłat przewidzianych w art. 12 legge

(ustawy) nr 273 z dnia 12 grudnia 2002 r. na cele wskazane w lit. a) tego artykułu:

a) muszą zostać wpisane do rejestru handlowego; obejmuje to również przedsiębiorstwa powstałe w wyniku procedur łączenia, przejęcia lub podziału przedsiębiorstw mających osobowość prawną przed dniem 1 stycznia 2000 r.; obejmuje to także jednostki produkcyjne, które wykonują cały cykl produkcyjny odlewni, nawet jeśli należą one do tego samego przedsiębiorstwa;

b) nie mogą zmienić przedmiotu swojej produkcji i struktury swoich urządzeń po dniu 1 stycznia 2002 r.;

c) muszą regularnie prowadzić do dnia 31 grudnia 2001 r. produkcję potwierdzoną w opinii biegłego z tego sektora, wpisanego do rejestru biegłych i powołanego przez sąd;

d) muszą posiadać urządzenia, które mają zostać wycofane z użytkowania, w dniu złożenia wniosku;

e) nie mogą być objęte postępowaniem upadłościowym lub postępowaniem w związku z niewypłacalnością [...]”;

artykuł 9: „1. Spółkom będącym beneficjentami korzyści zakazuje się przywrócenia zakończonej zdolności produkcyjnej w ciągu 5 lat od daty płatności.

2. W przypadku nieprzestrzegania przepisów ust. 1 dane przedsiębiorstwa tracą prawo do korzyści w wysokości równej przywróconej zdolności produkcyjnej, co pociąga za sobą obowiązek zwrotu dopłaty wraz z odsetkami ustawowymi i aktualizacją wyceny.

3. W przypadku nieprzestrzegania umowy między przedsiębiorstwami, o której mowa w art. 2 ust. 2 lit. a) niniejszego dekretu, dane przedsiębiorstwo traci prawo do otrzymania większej dopłaty.

4. Zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem przepisy poprzednich ustępów mają zastosowanie do spółek dominujących, spółek zależnych lub w każdym razie spółek powiązanych ze spółkami otrzymującymi dopłaty.

5. Cofnięcie przyznanych korzyści jest również przewidziane w przypadkach, o których mowa w art. 9 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 123 z dnia 31 marca 1998 r.”.

Decreto ministeriale (dekret ministerialny) z dnia 6 lutego 2006 r. opublikowany w dzienniku urzędowym nr 36 z dnia 13 lutego 2006 r. (zwany dalej „dekretem ministerialnym z 2006 r.”), w szczególności:

artykuł 1, w którym zaznaczono, że przewidziana w art. 2 dekretu ministerialnego nr 73/2004 dopłata stanowi odszkodowanie za utratę wartości majątkowej

urządzenia spowodowaną przystąpieniem przedsiębiorstwa do programu reorganizacji wprowadzonego ustawą nr 273/2002;

artykuł 2, zgodnie z którym takie odszkodowanie jest wypłacane „w następstwie wykreślenia przedsiębiorstwa z »rejestrów handlowych« na podstawie art. 2495 codice civile (kodeksu cywilnego) lub na rzecz przedsiębiorstw składających się z kilku części działalności, w następstwie zbycia części działalności odlewniczej na rzecz innego nowo utworzonego przedsiębiorstwa, które kończy działalność po zakończeniu operacji i formalności związanych z fizycznym zniszczeniem urządzeń. W każdym razie odszkodowanie nie może zostać wypłacone, jeżeli urządzenia nie zostaną zniszczone w ciągu roku od publikacji dekretu w dzienniku urzędowym Republiki Włoskiej”;

artykuł 3, w którym zaznaczono, że wysokość dopłaty określa się zgodnie z art. 2 ust. 3 dekretu ministerialnego nr 73/2004.

Decreto-legge (dekret z mocą ustawy) nr 248 z dnia 31 grudnia 2007 r., przekształcony przez legge (ustawę) nr 31 z dnia 28 lutego 2008 r. (zwany dalej „dekret z mocą ustawy nr 248/2007”); w szczególności art. 51 quater, w którym potwierdzono, że zachęta przyznana na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy nr 273/2002 jest wypłacana zgodnie z zasadami określonymi w dekreście ministerialnym z 2006 r., z „zastrzeżeniem weryfikacji poprzez badanie techniczne przestrzegania gwarancji majątkowej wierzycieli przedsiębiorstwa, o której mowa w art. 2740 codice civile (kodeksu cywilnego)”.

Decreto (dekret) MISE (ministerstwa rozwoju gospodarczego, Włochy) z dnia 17 kwietnia 2009 r. (zwany dalej „dekretem ministerialnym z 2009 r.”), w którym powtórzono wyżej wspomniane zasady obliczania zachęty przyznanej na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy nr 273/2002.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 W dniu 18 czerwca 2004 r. spółka Flag s.r.l., prowadząca działalność w sektorze odlewni żeliwa i stali i należąca w całości do spółki Cividale s.p.a., złożyła do MISE wniosek o przyznanie dopłaty w wysokości 100 % przewidzianej w art. 12 ustawy nr 273/2002 w związku z art. 2 ust. 2 lit. a) dekretu ministerialnego nr 73/2004 (zwanej dalej „rozpatrywaną dopłatą”). Spółka ta zamierzała bowiem wycofać z użytkowania jedno ze swoich urządzeń produkcyjnych i zawrzeć umowę między przedsiębiorstwami ze spółką Cividale Spa w celu rozwiązania wynikających z tego problemów związanych z zatrudnieniem.
- 2 W piśmie z dnia 14 września 2006 r. MISE, po zakończeniu badania mającego na celu ustalenie wartości urządzenia, które miało zostać zełomowane, ustaliło tymczasowo wysokość dopłaty na rzecz spółki Flag s.r.l. na kwotę 1 645 365 58 EUR. MISE wyjaśniło również, że wypłata tej dopłaty jest uzależniona, po pierwsze, od weryfikacji zniszczenia urządzenia przez odpowiednią komisję ministerialną, a po drugie, od zbycia części działalności przedsiębiorstwa, która

ma zostać zakończona, na rzecz innej spółki utworzonej wyłącznie w celu zapewnienia zniszczenia rozpatrywanego urządzenia.

- 3 Aktem z dnia 28 grudnia 2006 r. spółka Flag s.r.l. zbyła część działalności przedsiębiorstwa, która miała zostać zakończona, na rzecz spółki Flag Fonderia Acciaio Marcon s.r.l. utworzonej w celu zniszczenia rozpatrywanego urządzenia, sprzedaży złomu i przekazania przychodu z tego tytułu do budżetu państwa. Spółka ta została następnie postawiona w stan likwidacji i wykreślona z rejestru handlowego.
- 4 Spółka Cividale S.p.A., będąca jedynym pozostałym współnikiem, zwróciła się zatem do MISE o wypłatę dopłaty, której kwota została określona w piśmie z dnia 14 września 2006 r.
- 5 Decyzją nr 1303 z dnia 29 maja 2013 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) MISE zezwoliło jednak na wypłatę jedynie kwoty 200 000,00 EUR na podstawie przepisów dotyczących pomocy państwa w niewielkiej wysokości (tzw. „system de minimis”).
- 6 Spółki Cividale s.p.a. i Flag s.r.l. zaskarżyły tę decyzję do T.A.R. per il Lazio (regionalnego sądu administracyjnego dla Lacjum, Włochy), podnosząc między innymi naruszenie zasad proporcjonalności, racjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także nieracjonalny charakter i brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji, ponieważ MISE nigdy nie wspomniało o istnieniu procedury notyfikacji Komisji Europejskiej, dotyczącej rozpatrywanej dopłaty zgodnie z przepisami dotyczącymi pomocy państwa, ani nie uzależniło wypłaty dopłaty od wyniku tej procedury notyfikacji. Ponadto spółki te podniosły naruszenie art. 107 i 108 TFUE oraz rozporządzenia nr 659/1999, ponieważ rozpatrywana dopłata nie stanowi pomocy państwa, lecz jedynie odszkodowanie, które nie przysparza żadnej korzyści gospodarczej.
- 7 MISE przystąpiło do postępowania, oświadczając, że w dniu 24 września 2003 r. „próbowało” zgłosić Komisji Europejskiej przepisy dotyczące rozpatrywanej dopłaty zgodnie z rozporządzeniem nr 659/1999, ale w następstwie przesłanego przez Komisję w dniu 21 listopada 2003 r. wniosku o udzielenie dalszych informacji ministerstwo uznało, że Komisja przyjmie decyzję odmowną, i w związku z tym postanowiło odstąpić od postępowania.
- 8 Wyrokiem nr 00118/2019 T.A.R. per il Veneto (regionalny sąd administracyjny dla Wenecji Euganejskiej), przed którym toczyło się postępowanie w pierwszej instancji po tym, jak T.A.R. per il Lazio (regionalny sąd administracyjny dla Lacjum) uznał się za niewłaściwy, oddalił skargi wspomnianych spółek. Choć sąd ten skrytykował zachowanie MISE w prowadzeniu sprawy w stosunku do Komisji Europejskiej, orzekł on, że wobec braku uprzedniej decyzji Komisji dopłata, o którą wnioskowały rzeczono spółki, nie mogła zostać wypłacona. Spółki te wniosły zatem odwołanie od tego wyroku do Consiglio di Stato (rady stanu), będącej sądem odsyłającym.

Główne argumenty stron w postępowaniu głównym

- 9 Spółki wnoszące odwołanie utrzymują, że nie można uznać rozpatrywanej dopłaty za pomoc państwa, ponieważ wymagane na mocy art. 107 TFUE przesłanki nie zostały spełnione z wielu powodów. Przede wszystkim, biorąc pod uwagę, że wypłata rozpatrywanej dopłaty jest uzależniona od ostatecznego zniszczenia urządzeń produkcyjnych i ustania bytu prawnego podmiotu, który jest ich właścicielem, dopłata nie może zakłócić konkurencji, ponieważ jest wypłacana na rzecz podmiotu, który nie jest już częścią rynku odniesienia. Ponadto rozpatrywana dopłata stanowi jedynie odszkodowanie za utratę zdolności produkcyjnej tego podmiotu. Wreszcie, kwota tej dopłaty, zgodnie z kryteriami obliczenia określonymi w dekretach ministerialnych, jest znacznie niższa od wartości zniszczonego urządzenia w stosunku do jego zdolności produkcyjnej.
- 10 Spółki wnoszące odwołanie utrzymują również, że T.A.R. per il Veneto (regionalny sąd administracyjny dla Wenecji Euganejskiej) błędnie orzekł, iż sąd krajowy nie może zastępować Komisji Europejskiej w interpretowaniu pojęcia pomocy państwa, jak przewidziano w komunikacie z 2009 r., w szczególności gdy, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, nie ma żadnego rozstrzygnięcia Komisji Europejskiej z powodu braku przeprowadzenia procedury notyfikacji.
- 11 MISE przystąpiło do postępowania, wnosząc o oddalenie odwołania i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. MISE potwierdziło, że w odniesieniu do spółek wnoszących odwołanie, podobnie jak w przypadku 13 innych przedsiębiorstw, tymczasowo uznało wypłatę rozpatrywanej dopłaty, ale następnie postanowiło ją cofnąć, zastępując ją dopłatą w wysokości 200 000,00 EUR, ponieważ „nie było przekonane” co do zgodności rozpatrywanej dopłaty z europejskimi przepisami w dziedzinie pomocy państwa. Potwierdziło ono również, że nie posiada już żadnego dokumentu sporządzonego przez MISE lub Komisję Europejską, dotyczącego jego „próby” zgłoszenia Komisji przepisów dotyczących rozpatrywanej dopłaty.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 12 Consiglio di Stato (rada stanu) ma wątpliwości, czy rozpatrywana dopłata może zostać uznana za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 i 108 TFUE, a w konsekwencji, czy podlega ona obowiązkowi zgłoszenia Komisji Europejskiej. Odpowiedź na to pytanie ma decydujące znaczenie dla celów postępowania głównego, w którym kwestionowane są decyzje przyjęte w oparciu o założenie, że rozpatrywana dopłata stanowi pomoc państwa, mimo iż nie została wydana żadna decyzja Komisji Europejskiej w tym względzie.
- 13 Sąd odsyłający, przyznając, że weryfikacja zgodności rozpatrywanej dopłaty jest zastrzeżona dla Komisji Europejskiej, stwierdza, że pojęcie „pomocy państwa”, które ma charakter autonomiczny, jest istotne dla celów stosowania art. 107 i 108 TFUE oraz rozporządzenia nr 659/1999; sąd ten stwierdza, że obowiązek

uprzedniego zgłoszenia Komisji istnieje tylko w odniesieniu do środka, który można obiektywnie uznać za pomoc państwa.

- 14 Sąd odsyłający, opierając się na pkt 66–69 zawiadomienia Komisji 262/1 oraz na orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przypomina, że pomoc państwa stanowi każdy rodzaj korzyści, która zostaje przysporzona, nawet pośrednio, przedsiębiorstwu, niezależnie od tego, czy korzyść ta jest przyznawana w formie dotacji finansowej, czy też w formie ulg podatkowych lub innych korzyści zwalniających przedsiębiorstwo z obciążeń, które normalnie obciążają jego budżet (zob. wyroki Trybunału: z dnia 2 lipca 1974 r. w sprawie C-173/73; z dnia 5 października 1999 r. w sprawie C-251/97). W szczególności, zgodnie z orzecznictwem Trybunału, w przypadku pomocy mającej taką konotację okoliczność, że środek ma cele społeczne lub charakter podatkowy, nie ma żadnego znaczenia: w tym znaczeniu udzielenie gwarancji bankowych, których przedsiębiorstwo nie otrzymałoby w innym przypadku, oraz zbycie gruntów po preferencyjnych cenach, również zostały uznane za pomoc państwa (zob. wyroki Trybunału: z dnia 2 lutego 1998 r. w sprawach 67, 68 i 70/85; z dnia 21 marca 1991 r. w sprawie C-303/88; z dnia 19 maja 1999 r. w sprawie C-6/97; z dnia 21 marca 1990 r. w sprawie C-142/87; z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie T-366/00). Natomiast pojęcie to nie obejmuje dopłat przyznanych niektórym przedsiębiorstwom jako rekompensata za dodatkowe koszty związane z wykonywaniem zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, jak również środków o charakterze ogólnym, które nie faworyzują w sposób szczególny niektórych przedsiębiorstw lub producentów (zob. wyroki Trybunału: z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-53/00; z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00).
- 15 Consiglio di Stato (rada stanu) zauważa ponadto, że istnieją rozporządzenia Unii, w których określono dopuszczalną pomoc państwa a priori, zatem bez obowiązku uprzedniego zgłoszenia Komisji; są to środki mające na celu zwiększenie inwestycji lub w każdym razie przyczynienie się do działania i utrzymania przedsiębiorstwa będącego beneficjentem. Inaczej jest natomiast w przypadku rozpatrywanej dopłaty, ponieważ jest ona wypłacana jedynie w przypadku fizycznego zniszczenia urządzeń produkcyjnych i jednoczesnego zakończenia działalności gospodarczej przez właściciela zniszczonego urządzenia i beneficjenta dopłaty.
- 16 Zdaniem Consiglio di Stato (rady stanu) ta ostatnia uwaga odnosi się również do sytuacji przewidzianej w art. 2 ust. 2 lit. a) dekretu ministerialnego nr 73/2004, w której przedsiębiorstwo, które wycofuje z użytkowania cykl produkcyjny, zawiera umowy z innymi przedsiębiorstwami w celu utrzymania zatrudnienia i zakończonej produkcji. W takim przypadku przepisy krajowe uniemożliwiają bowiem wypłatę dopłaty na rzecz przedsiębiorstwa, które na mocy umów z przedsiębiorstwem, które wycofuje urządzenie z użytkowania, zobowiązuje się do przejęcia jego zdolności produkcyjnej i pracowników, których to dotyczy. Ponadto przywrócenie zdolności produkcyjnej jest wykluczone w odniesieniu do podmiotu korzystającego z rozpatrywanej dopłaty przez okres 5 lat od wypłaty.

- 17 Sąd odsyłający przyznaje, że przepisy prawa Unii w dziedzinie pomocy państwa obejmują niektóre środki pomocy, które, podobnie jak rozpatrywana dopłata, są wypłacane w przypadku zmniejszenia produkcji przez przedsiębiorstwo będące beneficjentem, w tym w szczególności dopłatę wypłacaną na rzecz gospodarstw rolnych w ramach tak zwanego „obowiązkowego odłogowania” oraz pomoc ustanowioną rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2078/92. Sąd ten zauważa jednak, że środki te mają z góry określony czas trwania i nie obejmują ani złomowania aktywów przeznaczonych do produkcji ani ustania bytu prawnego przedsiębiorstwa będącego beneficjentem.
- 18 Jednocześnie Consiglio di Stato (rada stanu) zauważa, że jeżeli rozpatrywana dopłata zostanie wypłacona w wysokości 100 % zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. a) dekretu ministerialnego nr 73/2004, będzie ona stwarzać pewne trudności. Umowa, którą przedsiębiorstwo wnioskujące o dopłatę zawiera z innymi przedsiębiorstwami w celu przejęcia produkcji i rozwiązania problemów związanych z zatrudnieniem, mogłaby bowiem doprowadzić do przeniesienia wszystkich klientów przedsiębiorstwa na rzecz jednego innego przedsiębiorstwa, które uzyskaloby w ten sposób przewagę pod względem klientów i obrotów. Takie umowy, tym bardziej jeśli są powiązane z rzeczywistymi połączeniami przedsiębiorstw, mogą stanowić koncentracje przedsiębiorstw, które co do zasady mogą mieć wpływ na konkurencję. Ponadto Consiglio di Stato (rada stanu) zaznacza, że przepisy dotyczące rozpatrywanej dopłaty nie zawierają żadnej klauzuli chroniącej krajowe i europejskie uregulowania dotyczące koncentracji. Natomiast trudności te nie istnieją w przypadku przewidzianym w art. 2 ust. 2 lit. b) dekretu ministerialnego nr 73/2004, w którym, ponieważ nie zostało przewidziane zawarcie umów z innymi przedsiębiorstwami, wszyscy klienci pozostawieni przez przedsiębiorstwo wycofujące z użytkowania cykl produkcyjny są swobodnie przejmowani przez przedsiębiorstwa z tego sektora.